

'Coscu'

XAVIER SALVADOR

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 27.10.08

Queda tan sols un mes perquè Joan Coscubiela, Coscu, abandoni la secretaria general de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya (CONC-CCOO), un càrrec que ha desenvolupat durant 13 anys ininterromputs.

És un sindicalista alletat en el mateix aparell de l'organització. Va ser inoculat per via paterna en l'art de la defensa del dret dels treballadors, que ell va refinar amb la seva formació jurídica, de la qual li costa deixar de presumir. Les fàbriques, les obres, els centres industrials els ha conegut des de fora cap endins; més per la seva condició de dirigent sindical que per experiència professional pròpia.

Polemista vehement i empedreït retòric, Coscu deixarà com a llegat la mutació cap a la modernitat del sindicat obrerista heretat de José Luis López Bulla. ¿Les seves credencials? Sota el seu lideratge, CCOO ha forçat la independència territorial i ha capil·laritzat sectors menys proclius a l'afiliació: funció pública, serveis, banca...

També ha mantingut a ratlla els seus competidors --al mateix temps aliats-- de l'altre gran sindicat. En això ha estat més que obsessiu. De Josep Maria Álvarez, secretari general de la UGT, s'ha dit que posseeix una intel·ligència natural, un caire d'astúcia estratègica congènita que combinava raonablement bé amb la vocació de transcendència intel·lectual del seu homòleg de CCOO. Almenys, en aparença. No són com la Benemèrita, però sí que han format una bona parella en els últims

anys. Un temps en què el sindicalisme va viure, com l'economia, la bonança.

El que quedarà a CCOO darrere de Coscu és una evolució de la línia que ell va iniciar. Al capdavant del sindicat s'hi situarà Joan Carles Gallego, sindicalista de l'aparell vinculat i format en la funció pública. És un ensenyant obligat a pactar forçosament el seu lideratge amb Simón Rosado, dirigent emergent i de tall clàssic --procedeix de l'àmbit industrial--, una persona amb un pragmatisme que li ha valgut el reconeixement d'obrers, polítics i empresaris en els últims anys.

Coscubiela se'n va, però CCOO serà més necessària que mai en el futur. Amb el confort de la missió complerta, als seus successors no els envejarà el futur. Segur.